

תיארת לי שאני מתאימה לעניין הזה. הזרתי ארצה כדי להירגע מהנפילה של זורבה. הוצעו לי כל מיני הצעות להופיע בהפקות שיטחיות, ואז שמעתי שהולכים להפיק כאן את שיער. הלכתי לבחינות כמו כולם, והייתי אחת מהשש. שבוע לפני הפרמיירה החליט אוליבר טוביאס, שהוא שחקן ידוע באנגליה והיה הכוריאוגרף של ההצגה, שהשחקנית ששיחקה את התפקיד הנשי הראשי לא מתאימה, והגיש לבמאי ולמפיק אולטימטום: „או שמרגלית אנקורי תשחק את שילה, או שאני הולך הביתה.“ אז הוחלט שאני אשחק את שילה. כשר נכנסתי להפקה של שיער, הרגשתי שזה העולם שכל הזמן חיפשתי. העולם שלי.

הרשל ברנדי ומרייה קרוזלובה, שניים מהגדולים שבשחקני ברודוויי. בעלי, שבדיוק אז הייתי בשלבי פירוד ממנו, היה קנאי נורא. הפירסומת סביבי הרגה אותו, והוא לא הירשה לי להופיע. זוהי לא הפרעה פיזית, כמו הפרעה נפשית, ולא יכולתי להסביר את זה לכנ'אדם כמו הארולד פרינס.

”רק
בישראל”

לא ידעתי איך להסביר לו, כשאיחרתי לחזרה הגנרלית והוא פיטר אותי, ולקח

”הוא שלם עלי” הוא — יורם לנדסברגר, אהובה של מרגלית. בגלל יחסיה עם יורם סירבו האמרגנים לתת לה עבודה. יחסים מיוחדים במינם התפתחו בין יורם לבין אדם, בנה של מרגלית.

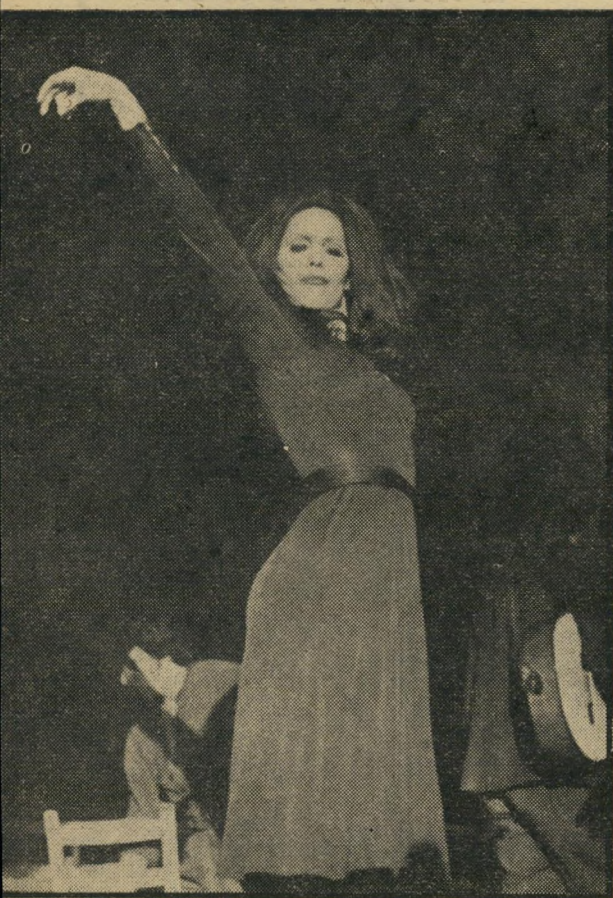
ההצגה שיחררה אותי מכל מיני מעצורים בימתיים ופרטיים. הרגשתי כליכך נוח בתפקיד, כאילו הוא ממש נתפר עלי. תרגילי היוגה, והאימונים שקדמו לה חזרות עצמן, הכניסו אותנו לאווירה של מישפחה אחת גדולה: אנגלים, כושים, אמריקאים, ישראלים, תערובת שלמה. פית' אום הרגשתי גם שאני נקשרת אל גבי שושן. אני לא יודעת מה זה היה עם גבי. (המשך בעמוד 24)

במקומי את השחקנית ציטה ריברה, זאת ששיחקה את אניטה בסיפור הפרברים. אי אפשר להסביר איך הרגשתי אז. הרגשתי שאין לי בשביל מה לחיות, שזה סוף הדרך שלי. לא רציתי לצאת מהבית והיו לי התמוטטויות עצבים. זה היה אומנם מאוחר מדי אבל אז כבר נפרדתי מבעלי ממש, לקחתי את הילד ואת המיזוודות וחזרתי ארצה. עוד כשהייתי בניו יורק ראיתי את ה מחזמר שיער ונשארתי בהלם. בכלל לא

במחזמר לצידם של שחקנים אמריקאיים מפורסמים מן השורה הראשונה. עם מרגלית (מימין) בתמונה, השחקנית ויויאן בליין (במרכז) ושחקנית צעירה בשם וילמה, אחת המשתתפות במחזמר „זורבה“ בברודוויי.

אל בימת תיאטרון בו עבדה מרגלית יורק, שם הופיעה

מה!

רביעייה היתה הדבר הראשון מסוגו ב ישראל, וזו היתה תקופה נהדרת גם בחיי הפרטיים, הייתי עם שמוליק קראוס, והייתי מאושרת.

בתקופה היא, חלום-חיי היה להגיע ל- אמריקה, למזלי הוחתמתי על חוזה-הופעות במועדון צברה בניו יורק, שם התחלתי לרכוש לי שם כזמרת. הופעתי במיספר רב של תוכניות טלוויזיות, אבל ההצלחה שלי היתה הצלחה כ”ישראלית”, וזה לא בדיוק מה שחיפשתי באמריקה.

באחת מההופעות שלי בבתי-המלון שב- הרים, היכרתי את מי שעתידי היה להיות בעלי ואבי בני. ניל דוידריו, בעל מספרת נשים משגשגת. לא כליכך אהבתי אותו, כמו שהחניף לי שהוא הציע לי נישואין. ב-1968 התחתנתי איתו, בנישואים אזרחיים בניו יורק. בני, אדם, נולד כעבור שנה.

אחרי שאדם נולד, הכרתי את הזמר ליאונרד כהן, שלושה חודשים נמשך הרומן בינינו, ואז הבנתי סופית שבעלי הוא בכלל לא לעניין. היה לי קשה, אבל נפרדתי ממנו.

בתקופה הזו בדיוק קיבלתי מיברק מ- אחד המפיקים הגדולים של ברודוויי, הארולד פרינס, שבין השאר הפיק הצגות כמו סיפור הפרברים, גבירתי הנאוה, קברט ועוד. הוא תכנן אז לביים ולהפיק את זורבה היווני כמחזמר.

התקבלתי להצגה, לתפקיד שנכתב במיוחד למעני, ראש המקחלה, לצידם של

”הצלחתי” היא מספרת, „בברודוויי אהבו אותי“ בתפקיד ראש-המקחלה במחזמר „זורבה“ היא זכתה לביקורות נלהבות מהמבקרים.

”הרגשתי בביית”, מספרת מרגלית על השתתפותה במחזמר „שיער“, „שם השתח- ררתי ממעצורים בימתיים ונפשיים, וגיליתי את העולם שלי החופשי“.